

ပုထိုး
ပြော

လှည့်ဖျားတတ်သော
ပြောင်းလဲတတ်သော

(၁)

ဆေးခန်းထဲက ထွက်ထွက်လိုက်ချင်းပင် ဘယ်ညာရှေ့နောက် ... အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံးကို သုံးရှာခြောက်ဆယ်ဒီဂရီပြည့်အောင် ခေါင်းလည်ကာ ကြည့်လိုက်သည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ "ရွှေမင်း"ကို ကြည့်ကာ "ရွှေမွှေး"က 'တခစ်ခစ်'အသံမြည်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။ ရွှေမွှေးရဲ့ ရယ်သံကြောင့် ရွှေမင်းရဲ့ ခေါင်းက ရွှေမွှေးဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်လာကာ ...

"ရယ်မနေနဲ့ ... နင့်ကို လူတွေက အရူးလို့ ထင်ကုန်ဦးမယ်"

"ရယ်တာလောက်နဲ့ တော့ အရူးထင်စရာလားလို့ "

"ထင်မှာ ပေါ့ ... နင်က ရိုးရိုးရယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီဆေးခန်းထဲကထွက် လာပြီး အခန်းဝမှာ တင်ရပ်ပြီး ရယ်နေတာကိုး"

"အခန်းဝမှာ တင်ရပ်ပြီး ရယ်ရတာကတော့ ... ကိုကိုက ရွေးရှေ့က ပိတ်ရပ်နေတော့ ရွေးလည်း အခန်းဝတင်ရပ်နေရတာပေါ့ ... ရယ်တာကလည်း ကိုကိုပုံစံက ရယ်စရာကြီးဟာ ... လူတွေက ရွေးကို အရူးမထင်ဘဲ ကိုကိုကိုသာ ထင်ကြမှာ ... ကိုကိုခေါင်းက ချာလပတ်လည်ပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး"

ပြောကာမှ ပင် ရွှေမင်းရဲ့ ပုံစံက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဂနာမငြိမ် ...

မလုံမလဲ ပိုဖြစ်လာရကာ ညီမငယ်ရွှေမွှေးရဲ့ လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင် လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးခန်းအဆောက်အဦကြီးထဲမှ ခြေကုန်သုတ်ကာ ထွက် ခွာပါတော့သည်။ ။

"တောက် ... လူတွေကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ငါတို့ ကို ပိုကြည့်နေကြသ လား ထင်ရတယ်"

"ကြည့်မှာ ပေါ့ ကိုကိုပုံစံက အကဲမှ မရတာ ... ဒီလောက်မူပျက်နေ တာ ဘာပါလိမ့်လို့ ထင်ကြမှာ ပေါ့ ... ပြီးတော့လည်း ကိုကိုက ရိုးရိုးလူ မှ မဟုတ်တာ ... ရွှေမင်းပဲဟာ ... သိတဲ့ လူ ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့ ..."

ရွှေမင်းက 'တောက်'တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ထပ်ခေါက်လိုက်ကာ ညီမငယ် ရွှေမွှေးကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကားထဲသို့ လျင်မြန်စွာ တွန်း ထည့်လိုက်သည်။ ။

"အား ... သေပြီကိုကိုရဲ့ ... နာတယ် ... ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လုပ်ပါလား"

"သေပေစေ ... နင်သေမှ အေးမှာ ..."

ရွှေမွှေးမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ဒေါသကို မကြောက်နိုင် မနာနိုင်ဘဲ တခ စ်ခစ်နှင့် သာ အဆက်မပြတ် ရယ်နေမိပါတော့သည်။ ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေ မင်းကိုများ ရွှေမွှေးတို့ က တောက်ခေါက်လည်း မကြောက် ... ပြူးပြ ... ပြပြလည်း မကြောက် ... နောက်ဆုံး တုတ်နှင့် ပါရွယ်စေဦး ... မကြော က်ရေးချ မကြောက်သာတည်း ...။

မိဘနှစ်ပါး မရှိကြတော့ကတည်းက တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး ရွှေမွှေးကို အစ်ကိုကြီး ရွှေမင်းက ဘယ်လောက် အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင် ... ချစ်မြတ်နိုးနိုင်ကြောင်းကို ရွှေမွှေးကသာ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်

လား ...။ ညီမငယ်ကို ချစ်ရှာလွန်းလို့ လည်း ဒီကနေ့ ဒီဆေးခန်းကို သူ
ကိုယ်တိုင် အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်၊ မျက်နှာပူ အရှက်ခံကာ လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ရောက် လာပြီး ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်သည့် အထိ ရွှေမင်းရဲ့ ဒေါသတို့ က မပြယ်နိုင်သေးပါ ...။
မျက်နှာကြီးနီကာ တဟင်းဟင်းသက်ပြင်းသံများ ထွက်ပေါ်နေလျှင် ရွှေမွှေးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကိုယ်လုံးနှင့် ပစ်တိုက်ကာ နွဲ့လိုက်ရင်း ...

"ကိုကိုရာ ... ဒီလောက်ဒေါသထွက်စရာလည်း မလိုပါဘူး"

"လိုတယ် ... နင်မို့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြချင်ရတယ်လို့ ... ကျွတ် ... အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး ..."

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ အစောကတည်းက မပြရဘူးလို့ တစ်ခွန်းတည်း အပြီးပိတ်ပြောမပစ်လိုက်ဘဲ ... ကိုကိုကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးလဲ"

"ဟ ... ဒါကတော့ နင်က အဟုတ်ကြီးတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ငါကအဟုတ်စိုးရိမ်ရမလားပဲ မှတ်တာပေါ့ ... တော်ကြာ မပြမိဘဲ နင်သွက်သွက်လည်သွားတော့မှ ငါပဲ ယူကျုံးမရစရာတွေ ဖြစ်နေရဦးမယ်"

"ရွှေကလည်း ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... ရွှေတကယ်ဖြစ်နေတာတွေကို တတ်သိနားလည်မယ်ထင်တဲ့ လူနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တာပါ ..."

"နင်ဖြစ်တာမျိုးများ လူတစ်ရာမှာ အယောက်ကိုးဆယ်လောက် ဖြစ်နေတာကြီးပဲ ... နင့်လိုတော့ တစ်ယောက်မှ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ မပြပါဘူး ... မသကာ ရိုးရိုးသမားတော်လောက်နဲ့ ပြချင်ပြကြမှာ ပေါ့ ... ဒါတောင် သိပ်အကဲပိုတဲ့ လူတွေလောက်ပဲ ပြကြမှာ ..."

"အို ... ရောဂါဆိုတာ မဖြစ်ခင်က ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းဟာ ဖြစ်မှ ကုသခြင်းထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုကို မကြားဖူးဘူးလား ... ပြီးတော့ ရွေးဖြစ်နေတာတွေက ရိုးရိုးဆရာဝန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ... စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ သာ ဆိုင်တာ"

"နင့် ဘယ်သူပြောလဲ"

ရွှေမွှေးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးကာ နှုတ်ခမ်းစုထားလိုက်သည်။ ညီမရဲ့ ရောဂါကို ပူမယ်တော့မကြံဘူး ... ဆူဖို့ ပဲ ကြံနေတယ် ...။ တကယ်တော့ ရွှေမွှေး ဖြစ်နေတာတွေဟာ ရောဂါဟုတ်သလား ... မဟုတ်ဘူး လားဆိုတာ ရွှေမွှေးကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မသိတာ တစ်ခုကို တတ်ကျွမ်းနားလည်သူထံ စောစောစီးစီး တိုင်ပင်ထားလိုက်တာကသာ အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား ...။

ရွှေမွှေးဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါ (တကယ်တမ်းကရောဂါဟု လည်း တိတိကျကျ ခေါ်လို့ ကတော့ မရပါဘူး) လက္ခဏာတွေကတော့ ... သူများ တကာထက် လွန်လွန်ကဲကဲ ... ဂဏန်းနံပါတ်များကို မေ့နေတတ်ခြင်းနဲ့ ... မြင်နေကျမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုမြင်ရင် ... အဲဒီလူကို ဟိုးအနှစ်နှစ်အလလက သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလိုလို ထင်ထင်လာကာ ... စဉ်းစားလေ ... သိတယ်ထင်လေ ... ပိုပိုဆိုးလာတတ်ခြင်းပါပဲ ...။

အဓိက ပြဿနာကတော့ ကိုယ့်အိမ်က ဖုန်းနံပါတ် ... ကားနံပါတ် တွေကိုတောင် တစ်ခါတလေကျ ခေါင်းပူအောင် ပြန်စဉ်းစားရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးထားလဲ။ ပြီးကျတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မသိသည့် လူစိမ်းကြီးများကို (တစ်ကြိမ်တစ်ခါက သိထားဖူးသူ ဖြစ်ပါက လူမှုရေးအရ အားနာမျက်နှာပျက်ရမှာ ကို စိုးနေတာနဲ့ ပဲ) သွား၊ သွားရယ်ပြ၊ ပြုံးပြမိနေပြီး ... ခုလောက်ဆို ကျောင်းမှာ "ရွှေမွှေး"ဆိုတာ လူတကာ

ကို လိုက်ရယ်ပြနေတဲ့ ကောင်မလေးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ဇောနေလောက်ပြီ။

ကဲလေ ... အဲဒါကို ဆရာဝန်ပြချင်မိတာရွှေမွှေးလွန်သလား ...။ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ရွှေမွှေးမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါတဲ့ ...။ သို့သော် ကိုယ့်ဦးနှောက်နှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ လေ့ကျင့်ခန်း ပြန်လုပ်ယူရမည်တဲ့ ။ ဂဏန်းနံပါတ်များ အတွက်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေများ အသိများကို နာမည်ခေါ်ကြည့်လိုက် ... သူတို့ နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နံပါတ်တစ်ခုခုကို စဉ်းစားကြည့်လိုက် ... ဒါမှ မဟုတ် အပြန်အလှန်အနေနဲ့ နံပါတ်တစ်ခုခုကို ခေါင်းထဲမျက်စိထဲပေါ်လာရင် သက်ဆိုင်မယ့်လူကို လိုက်တွေးကြည့်လိုက် လုပ်ရမည်တဲ့ ...။ သို့သော် မြင်မြင်ကရာ ဂဏန်းနံပါတ်တွေ တွေ့တိုင်းတော့ လိုက်အဖြေထုတ်မနေရတဲ့ ...။ မရမက အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး ခေါင်းပူငိုချင်လာတဲ့ အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှဉ်းဆဲရပါတဲ့ ။

လူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမြင်တိုင်း သိသည် ချည်းထင်နေသည့် ကိစ္စအတွက်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် လုပ်ရပါမည်။ လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လို့ ချက်ချင်းမမှတ်မိရင် (သူ့နာမည် ... သူ့အကြောင်းကို ချက်ချင်း ခေါင်းထဲဝင်မလာရင်) နှစ်မိနစ်ခန့် စိုက်ကြည့်ပြီး အဖြေထုတ်ကြည့်ပါ ... လူမှုရေးပျက်ကွက်မည်ကို ခေါင်းထဲမထားဘဲ ခေါင်းကိုခပ်အေးအေးသာထားပြီး စဉ်းစားပါ ...။ နှစ်မိနစ်ကျော်လို့ မှ အဖြေပေါ်မလာသေးရင် ... နောင်မှ မျက်နှာပူစရာ ... မာနကြီးတယ် အထင်ခံရမှာ စတာတွေဖြစ်ကာမှ ဖြစ်လာရော ... ထိုသူကို ကျောခိုင်းကာ လုံးဝလျစ်လျူရှုပစ်လိုက်ပါတဲ့ ...။ တကယ်တမ်း လူသိ၊ လူခင်ဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း ... ထိုသူကလည်း နေမှာ မဟုတ် ...။ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆ

က်ခေါ်ဝေါ်လာတာတွေ သူ့ဘာသာ လုပ်လာပါလိမ့်မည်တဲ့ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေမွှေးကတော့ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြလိုက်ရတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်သည် ။ ဆရာဝန်ကြီး ညွှန်ကြားလိုက်သော လေ့ကျင့်ခန်း ကုထုံးကိုလည်း ကျေနပ်အားရသည် ။ ဒီလို တဖြည်းဖြည်း ကျင့်ယူရင်းနဲ့ ပဲ ရွှေမွှေးရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်တို့ က ပြန်ပြီးပုံမှန်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လား ...။ လူတွေကတော့ ရွှေမွှေးကို သက်သက်မဲ့ ရောဂါမရှိ ရောဂါရှာထွင်လိုက်တာလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ကြမှာ ပေါ့ ... ထင်ချင်သလိုထင် လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ... သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ...။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ် အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံနေရင် ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်နေဦးမှာ လဲ ...။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စေသည့် မဟုတ်တာလုပ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒါကိုပဲ ကိုကိုကတော့ လူတကာကို လိုက်ဂရုစိုက်ကာ ... စိတ်ရောဂါပါရဂူနှင့် လာပြရသည့် အဖြစ်ကို လူမြင်မှာ စိုးပြီး ... ရှက်ကြောက် ... ဒေါသတွေ ထွက်နေပေတော့သည် ။

အေးလေ ... ကိုကိုလည်း သွားအပြစ်ပြောလို့ မရပါဘူး ... သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပဲဟာ ...။ ဘာလဲဆို ... ရွှေမွှေးရဲ့ ကိုကိုဟာ သာမန်လူ မဟုတ်ဘူး လေ။ နာမည်ကြီး နာမည်ကျော် ... ဗီဒီယိုနှင့် ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ ရွှေမင်း ဖြစ်နေသည် လေ ...။ မင်းသားတွေလိုမျိုး လူမြင်တိုင်းသိကြသည့် သူ မဟုတ်သော်လည်း ကိုကိုဟာလည်း ပဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြင့်ဖြစ်ကာ သူ့ရုပ်ပုံကြီးက ဟိုမဂ္ဂဇင်းထဲပါ ... ဒီဂျာနယ်စာစောင်ထဲပါနှင့် သတိထားမိသူများ ဆိုရင် သိနိုင်လောက်သည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

အဲဒါကြောင့် ပဲ ဒါရိုက်တာရွှေမင်း တစ်ယောက် စိတ်ရောဂါကုဆေး

ခန်းထဲက ထွက်လာရပါသည် ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး ပြန့်ကားကျယ်ပြန့်သွား
မှာ ကို ... ကိုကိုခမျာ အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ စိုးရိမ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်
ပါတာသည်။ ။

"ကိုကိုရာ ... စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ... ကားကိုလည်း
ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦး ... နောက်အပတ်ထွက်မယ့် ဂျာနယ်ပေါင်းစုံမှာ ...
ဒါရိုက်တာရွှေမင်း ... စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ပြနေရပြီဆိုတဲ့
သတင်းကြီးပါမလာရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟင်း ... တောက် ... ခွေးမလေး ... နင်တော့နော်၊ နင် ... နင် ...
ငါ့ကိုသိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မလေး"

"ဒါဖြင့်လည်း ဒေါ်ငယ်နဲ့ ပဲ သွားပါမယ်ဆိုတာကို ဘာလို့ သတင်းလို
က်ပို့သေးလဲ"

"ဒါကတော့ ... တော်ကြာ ဆေးခန်းကအပြန် တစ်ခါတည်း ကမ္ဘာ
အေးက စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာ တန်းတင်လိုက်ရတော့မယ်ဆို ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ ... ဒေါ်ငယ်က ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ငါပါမှ
ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ရွှေမင်းက တမင်ပင် ညီမလုပ်သူကိုရွံ့ပြီး ပြောကာ ... တဟားဟား
အော်ရယ်လိုက်တော့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ပြေသွားပြီဆိုတာကို ချက်ချင်းသိ
လိုက်သည့် ရွှေမွှေးကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ကာ ...

"ဒါရိုက်တာရွှေမင်းကြီး ရူးပြီလို့ သတင်းထွက်ရင်တော့
ဘယ်ကြော်ငြာရှင်မှ အလုပ်အပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ..."

"ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီတော့မှ အိုင်ဒီယာအသစ်အဆန်း
တွေ ထွက်လာမလားလို့ ... တခြားသူတွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ကြော်ငြာတွေ

ကပါ ငါ့ဆီပြီအံ့ကျ လာပြီး အသစ်ပြန်ရိုက်ရင် ရိုက်ကြမှာ ..."

"ကိုကိုကသာ ဇွတ်ရှက်နေတာ ... နိုင်ငံခြားတွေမှာ ဆို ဒီလိုပဲ လူကောင်းပကတိကြီးတွေက Psychiatrist တို့ Psychotherapist တို့ ဆီသွားပြီး ... ဒီလိုပဲ ပုံမှန်နာရီဝက် တစ်နာရီလောက် စကားထိုင်ပြောကြတာတွေ တစ်ပုံကြီး ...။ ဘာမှ ဆေးကုတာ မဟုတ်ဘူး ... စကားပဲပြောတာ ... အဲဒီလိုပြောချင်တာတွေပြောပြီး Discuss လုပ်ပြီး Counselling လုပ်ရုံနဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရကြတာတဲ့ ... သွားစကားပြောတဲ့ လူကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အရူးလို့ မစွပ်စွဲပါဘူး ... ဒါပုံမှန်ပဲ ..."

"နင့်ထက်ငါသိတယ် ... ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားဆောင်လုပ်မယ့်လူတို့ ... ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတို့ ... ပညာရှင်ကြီးတွေတို့လို သာမန်ထက် လူသိများ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ လူတွေအဖို့ ကျတော့ အဲဒီလိုဆရာဝန်ဆီ ပုံမှန်သွားစကားပြောနေရတယ်လို့ သတင်းထွက်ရင် ... အဲဒါ သူတို့ အတွက် အမည်းစက်ပဲ ... သိရဲ့ လား ... ပြီးတော့ ဟိုဟာက နိုင်ငံခြား ... ဒါကမြန်မာပြည် ... ဘယ်သူမှ အားအားယားယား ... ဆရာဝန်နဲ့ သွားစကားပြောနေကြတာမျိုး မရှိဘူး ... ဒီမှာ လက်ခံထားကြတာဟာ ... စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆီ သွားပြရပြီ ဆိုရင်တော့ ဒါအော်တိုမက်တစ် အရူးပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ရွေးကတော့ ဘယ်သူမှ မဟုတ်တာ ... အမည်းစက်ထင်ထင် အဖြူစက်ထင်ထင် အရေးမကြီးပေါင် ... ဘယ်သူက ကိုယ့်အရူးထင်ထင် ကိုယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ ဂရုမစိုက်ပေါင် ... ကိုယ်စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာတစ်ခု ပျောက်ဖို့ က လိုရင်းပဲ၊ ခုကြည့်လေ ... ရောဂါမရှိပါဘူး ... လေ့ကျင့်ခန်းလေးပဲ လုပ်ကြည့်ပါလို့ ဆိုလိုက်တော့ ဘယ်လော

က်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလဲ ...

တော်တော်ကြာ ... ဟိုဆေးပညာစာစောင်ထဲကလို "Dejavu Phenomenon" (ဒီဂျားဖူးဖီနော်မနန်)ဆိုတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေတာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... အဲဒီရောဂါကအဲလိုပဲ ... လူမြင်တိုင်း ကိုယ့်အသိချည်းပဲထင်တာတဲ့ ..."

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... နင်တော့ အဲဒီနင်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေ လျှောက်လျှောက်ဖတ်နေတာကို ဒီနေ့ကစပြီး တားမှ ပဲဖြစ်မယ် ... ဘယ်နှယ့်ဗျာ ... ဆေးပညာစာစောင်တွေဖတ်လိုက် ... အဲဒီထဲကဟာတွေကိုယ်ဖြစ်နေပြီ ထင်လိုက်နဲ့ ... အဲဒါကမှ တကယ့်ရောဂါ၊ အဲလို ဖြစ်နေတာကိုသာ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ ပြရမှာ ..."

ရွှေမင်းမှာ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ညည်းညူလိုက်မိပါသည်။ ။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း "Talcum Powder (ကိုယ်လိမ်း တယ်လ်ကမ်ပေါင်ဒါ)တွေ သုံးစွဲမှုဟာ ကင်ဆာဖြစ်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိ" ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးဖတ်ပြီးကတည်းက တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိရှိသမျှ ပေါင်ဒါဘူးတွေကို လွှင့်ပစ်ပစ်လိုက်တာ ... ရွှေမင်း အပြင်သွားခါနီးကျတော့ ကိုယ့်မှန်တင်ခုံက ကိုယ်လိမ်းနေကျ ပေါင်ဒါဘူးပါ မရှိတော့။

ဟော ... ကားပေါ်ရောက်တော့ ဒရိုင်ဘာကိုမြင့်ထံမှ ကိုယ်သုံးနေကျ ပေါင်ဒါနဲ့က တထောင်းထောင်း ...။ ကိုမြင့်ကတော့ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ... "မမွေး လွှင့်ပစ်ထားလို့ ကျွန်တော်တို့ တွေ အမှိုက်ပုံးထဲက ပြန်ကောက်သုံးနေကြတာကိုမင်း"တဲ့ ...။ ရွှေမင်းမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် ပင် ငြိမ်နေလိုက်ခဲ့ရတာလေ ...။

"ကိုကိုနော် ... အလိမ္မာစာမှာ ရှိ ... သူများ ဝါသနာပါတာကို သူများ ဘာသာ အေးအေးလေးလုပ်နေတာ လာမတားနဲ့ ... ဘာလဲ ... စာမဖတ်

ရရင် ကလပ်တွေလျှောက်သွား ... Restaurant (စားသောက်ဆိုင်)တွေ လျှောက်စား လုပ်ရမလား ... ဟင်း ... ဘာမှတ်နေလဲ ... ကြော်ငြာမင်း သမီးပါ တစ်ခါတည်း ဝင်လုပ်ပစ်လိုက်မယ်"

ကိုယ်တိုင်ကသာ ဒါရိုက်တာ ... ညီမဖြစ်သူ ကြော်ငြာဝင်ရိုက်မှာ ကိုတော့ သေရမှာ ထက် ကြောက်သေးသည့် ရွှေမင်းတစ်ယောက် နှုတ်ပိတ်သွားပါတော့သည်။ ။

"ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတာ ... ဉာဏ်မကောင်းရှာတာကိုတော့ သနားပြီး ကူညီမယ်မကြံဘူး ... အလကား ... ရှက်စရာမရှိ ရှက်ရတာနဲ့ ... ပြဿနာရှာစရာမရှိ ... စာဖတ်တာကိုပဲ ပိတ်ပင်ချင်ရတာနဲ့ ဟင်း"

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ရွှေမင်းနှင့် ရွှေမွှေး မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ... အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရွှေမွှေးက စိတ်ကောက်ခြင်း ... ရွှေမင်းက ချော့မော့အလိုလိုက်ရခြင်းတို့ နှင့် သာ အဆုံးသတ်ကြရပါတော့မည်။

"အေးပါဟာ ... အေးပါ ... ကဲ ... ကဲ ... ကူမယ် ... ကူမယ် ... ကဲ ... အခု ငါတို့ စီးလာကြတဲ့ ကားနံပါတ်ကို စဉ်းစား"

"ဒါများ လွယ်လွယ်လေး ... (/ ၃၉၂၇) ... ဟီဟီ"

ရွှေမွှေးက ကားရှေ့မှန်မှာ ချိတ်ထားသော 'Wheel Test' (ဘီးခွန်) က တံပြားလေးမှ နံပါတ်ကိုလှမ်းဖတ်ပြလိုက်ရာ ... ရွှေမင်းက ညီမငယ်ကို ချစ်စနိုးနှင့် ခေါင်းပုတ်လိုက်ရင်း ...

"ဂျလည်မ ... ဒါဖြင့် ... အိမ်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ နောက်တစ်စင်းရဲ့ နံပါတ်ကိုပြော"

ရွှေမွှေးက ရွှေမင်းရဲ့ လက်ဝါးကြီးအောက်မှ ခေါင်းကိုခါကာ ရုန်းထွ

က်လိုက်သည်။ ။

"ခေါင်းမပုတ်နဲ့ ... ကိုကို အဲဒီလိုပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွေးခေါင်း ကို လာလာပုတ်တတ်လွန်းလို့ ... ရွေးရဲ့ ဦးနှောက်တွေ နေရာရွေ့ကုန်ပြီး ရွေးလည်း မှတ်ဉာဏ်တွေ ညံ့ကုန်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ခု လည်း ဘုတ်ခနဲပုတ်ထည့်လိုက်တာ ... ဦးနှောက်က ရွေ့သွားပြန်ပြီ ... ကားအပြာနံပါတ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး ..."

"ဂျလည်မ ... လည်ပြန်ပြီ ... စဉ်းစားစမ်းပါ ... လေးနဲ့ စတယ်လေ ... လေး ... နောက်ကဘာလဲ ... ဆင်တူလေ ... လေး, လေး ... ကဲဟာ ... စိတ်မရှည်တာဘူး ... (/ ၄၄၃၈)ဟာ ... ကဲ ..."

"ဟင် ... ဟင် ... သူများက ပြောမလို့ ဟာ ... ပါးစပ်ပြင်တုန်းပဲရှိ သေးတယ် ... သူက ပြောချလိုက်ပြီ ... အဲလိုစိတ်မရှည်ရင် ... ရွေးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်တော့မှာ လဲ ... ကဲ ... ကဲ ... အဲဒါစိတ်မရှည်ဦး ... မရှည်ဦး"

ရွှေမွှေးက ရွှေမင်းရဲ့ လက်မောင်းနဲ့ ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်များ နှင့် တဘုန်းဘုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ထုနှက်လိုက်သောအခါ ရွှေမင်းခမျာ လက်တကာကာနှင့် ပင် ပြန်တွန်းထုတ် ဖယ်ရှားနေရင်း ...

"ဟဲ့ ကောင်မလေး ... ကားတိုက်ကုန်ဦးမယ် ... ကားမောင်းနေတဲ့ လူကို အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ ... ကဲ ကဲ ... စိတ်ရှည်မယ် ... စိတ်ရှည်မယ်ဟာ ... ဒီလိုလုပ် ... နင်အမြဲဖုန်းပြောနေကျ ... နင်သူငယ်ချင်း မစန္ဒာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုစဉ်းစား ... ငါလုံးဝထောက် မပေးဘူး ... ကဲစဉ်းစား ... စဉ်းစား ... ရအောင်လုပ်"

ရွှေမွှေးရဲ့ အထုအနှက်တွေ ရပ်တန့်သွားရပြီး ... အသံမထွက်စေရဘဲ နှုတ်ဖျားလေးမှာ တင် ပါးစပ်ကတလှုပ်လှုပ် ... မျက်မှောင်က တ

ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်ကျသွားရတော့သောအခါ ရွှေမင်းမှာ ညီမဖြစ်သူရဲ့ (တကယ်ပဲ) အခြေအနေဆိုးစွာ မေ့လျော့နေတတ်ပုံကို သနားကရုဏာပင် သက်လာရတော့သည်။ ။ ခဏကြာတော့ ရွှေမွှေး ဆောင့်အောင့်အောင့် စုကောက်ကောက် လေသံနှင့် ...

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ... စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး ... ထောက်ပေးလေ ... ဆရာဝန်က မရတော့ရင် အတင်းကြီးညှစ်မစဉ်းစားနဲ့ ... ဘေးလူက ကူညီရမယ်လို့ မှာ လိုက်တယ် မဟုတ်လား ..."

"အေးပါဟာ ... အေးပါ ... မှားပါတယ် ... ထိပ်စနှစ်လုံး ပြောပြပေးမယ်နော် ... ‘၂’ ပြီးတော့ ‘၇’ ..."

"ဟေး ... သိပြီ ... (-----) ... ဟေး ..."

"ဟုတ်တယ် ... သိပ်တော်တာပဲ ... တွေ့လား ... ဘယ်မှာ မေ့လို့လဲ ... ငါ့ညီမလေးက ပုံမှန်ပါပဲ ..."

"ဒါဖြင့် နောက်တစ်ယောက်နာမည်ပြော စဉ်းစားဦးမယ် ... လွယ်လွယ်ပြောနော် ..."

ရွှေမွှေးတစ်ယောက် ပြုံးရွှင်တက်ကြွလို့ နေတော့သည်။ ။

"ဒီတစ်ခေါက် နောက်တစ်မျိုးပေါ့ (၀၉/-----) ဆယ်လူလာဖုန်း ... ကဲ ... ရွှေမွှေးက နာမည်ပြော ..."

"ဟေး ... လွယ်လွယ်လေး ... ဦးဝဏ္ဏ ဖုန်းကြီး ... ဟား ဟား ဟား ... ပိုင်တယ်ကွာ ... ချက်ချင်းကို တန်းရတာပဲ ... ဟား ဟား ဟား ..."

ချက်ချင်းကို တန်းရမှာ ပေါ့ ... ရွှေမင်းရဲ့ အသိတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ရွှေမင်းကလွဲရင် ဆယ်လူလာကိုင်တာဆိုလို့ ဝဏ္ဏတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲဟာ ...။ သို့သော် ရွှေမင်းက ထိုအချက်ကို လုံးဝမထုတ်ဖော်ဘဲ ...

ညီမငယ်ရွှေမွှေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ... "တော်လိုက်တာကွာ"ဟု သာ
ဆယ်ခါထက်မနည်း ရေရွတ်နေလေတော့သည်။ ။

ကိုကိုအခန်းထဲကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝင်ရောက်ရှု
င်းလင်းပေးနေသော ရွှေမွှေးမှာ ... စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော 'ရိုက်ညွ
န်း'စာရွက်တစ်ထပ်ပေါ် လက်ထောက်ဖိလိုက်မိရာ ... စာရွက်ပုံအောက်
မှ ဖုတ်ဖုတ်နှင့် 'တီ'ခနဲ အသံပါမြည်သွားသဖြင့် "ပလုပ်တုတ်"ဟု လန့်
အော်လိုက်မိပါတော့သည်။ ။

"ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... မမမွှေး ဘာဖြစ်တာလဲ ..."

ရွှေမွှေးက ရိုက်ညွန်းစာရွက်ထပ်ကြီးကို ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... နင်တို့ အစ်ကိုကြီးဟာ လ
ယ်ထွန်သွား နွားမေ့ဆိုတာ သူမှ အစစ်၊ ကြော်ငြာသွားရိုက်တာ
ရိုက်ညွန်းတွေရော ... ဆယ်လူလာဖုန်းပါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ"

"ဒီနေ့ အဲဒါတွေရိုက်ရမှာ မဟုတ်လို့ နေမှာ ပေါ့ မမမွှေးရဲ့ ... အစ်ကို
ကြီး ကိုင်သွားတဲ့ ဖိုင်တွဲထဲမှာ လည်း စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ပါသွား
တာပဲဟာ ..."

"အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒါဖြင့် ဖုန်းကရော ... ဖုန်းကတော့ မေ့
ကိုမေ့ခဲ့တာပါဟာ ... တော်တော်ကြာ ဖုန်းမရှိတဲ့ ... ဖုန်းဆက်ဖို့ မလွ
ယ်တဲ့ နေရာတစ်ခုခုကိုရောက်မှ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကိစ္စ ပေါ်လာရင်တော့ ဒု
က္ခပဲ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့လှပြီထင်နေတာ သူကပါ အားကျမခံ လို

က်မေ့နေသေးတယ်"

ရွှေမွှေးမှာ အဘွားကြီးလေးတစ်ယောက်လို ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်လုပ်ကာ အစ်ကိုလုပ်သူရဲ့ ဆယ်လူလာဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်ပါသည်။ ။ မေ့ကျန်ခဲ့မှ တော့ မထူးတော့တဲ့ တူတူ ... အကျိုးမယုတ်အောင် အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက် ... ဘတ္တရီအားသွင်းစက်လေးပေါ်သွားထောင်တင်ထားပြီး ဘတ္တရီသွင်းပေးလိုက်ပါဦးမည်။

သို့သော် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးသောအခါ ခုနက ရွှေမွှေးရဲ့ လက်နဲ့ မတော်တဆ ဖိလိုက်မိသည့် အတွက် ဖုန်းမှ ပါဝါခလုတ်လေးက မီးလင်းနေပြီး ... ဖုန်းရဲ့ Memory ထဲထည့်သွင်း မှတ်သားထားသော ဖုန်းနံပါတ်များ ထဲမှ တစ်ခုခုက ဒိုင်ခွက်မျက်နှာပြင်လေးထဲမှာ ထင်းထင်းလေး ပေါ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘတ္တရီသွင်းဖို့ ကို မေ့သွားတော့ကာ ကိုယ့်ရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကြည့်ဖို့ ကို ခေါင်းထဲရောက်လာပါတော့သည်။ ။

"ဘာတဲ့ ... (၀၁/-----) နေပါဦး ... ငါဒီဖုန်းနံပါတ် သိပ်သိပါတယ် ... (၀၁/-----)ကျွတ် ... ဘယ်သူလဲ ... တအားသိတယ် ... သိပ်သိတာပဲ ... ခဏ ခဏကို ဆက်ဖူးတာ ... ဟဲ့ ... အေးတင့် ... အန်တီစန်းတို့ ဖုန်းနံပါတ်ဟာလေ ... ဘယ်လောက်လဲ"

"(-----)လေ မမမွှေးရဲ့ ..."

ရွှေမွှေးဟာ သဘောတကျနှင့် ... ပြုံးပြုံးလေး လုပ်လိုက်မိပါသည်။ ။ အေးတင့်ဆီကမှ အဖြေမှန်ကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ... နံပါတ်မြင်တာနဲ့ အန်တီစန်းဆိုတဲ့ နာမည် ထွက်လာခဲ့တဲ့ အထိ စဉ်းစားနိုင်တာကတော့ ရွှေမွှေးလေ ... နံပါတ်မြင်ရုံနဲ့ တန်းစဉ်းစားနိုင်တာပဲဟာ ... လူနာမည် ပါသိအောင် 'ABC'ခလုတ်ကို ထပ်နှိပ်ခေါ်ပြီး ကြည့်ထားတာမှ မဟုတ်

တာ ...။ ရွှေမွှေးက ဖုန်းထဲမှ ခလုတ်လေးတစ်ခုကို 'တီ'ခနဲ နှိပ်လိုက်ကာ ... နောက်ထပ်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပေါ်လာအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ။

"အင် ... ဒါကတော့ (၁၁) မပါဘူး ... ငါးလုံးထဲနဲ့ ဦးဝဏ္ဏနံပါတ်ကြီး ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ကဲ ... နောက်တစ်ခု ... ဟင် ... ယောင်ပြီးတော့ ABC ခလုတ်ပါနှိပ်မိသွားပြီ ... 'မြတ်'တဲ့ ... နာမည်တိုထွက် လာပြီ ... ကိုမြတ်ဇော်နံပါတ်ပဲဖြစ်မှာ ... နောက်တစ်ခု ... ဟာ ယောင်ပြန်ပြီကွာ ... 'ကောင်း'တဲ့ ... ကောင်းဗီဒီယိုကပေါ့။ အသိသာကြီး ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ... ဒီလက်က၊ သူများ လေ့ကျင့်လို့ မရအောင်များ ကိုကိုက တမင်တကာကြံစည်ကြီး မန်းမှုတ်ထားလား ထင်ရတယ်၊ နံပါတ်ပေါ်ပြီးတာနဲ့ နာမည်ခလုတ်ကို လက်ကတန်းရောက်ရောက်သွားတယ်"

"ဒါဆိုလည်း ... နံပါတ်ပဲကြည့်ပြီး ... နာမည်ခလုတ်ကို ... သွားသွားမနှိပ်မိစေနဲ့ ပေါ့ မမမွှေးရဲ့ ..."

"နင်မရှည်ပါနဲ့ ... နင့်လောက်တော့ ငါလည်း သိပါတယ် ... ခုဟာက နံပါတ်ပေါ်တဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီးတာနဲ့ နာမည်ပေါ်တဲ့ ခလုတ်ကို ယောင်,ယောင်ပြီး သွားသွားနှိပ်မိနေတာဟဲ့ ..."

ရေ မ မ ၂၁ နာမည်ပါပေါ်သော
'ABC'ခလုတ်ကိုချည်းယောင်ယောင်ပြီး သွား,သွားနှိပ်မိနေသဖြင့် စိတ်တိုတိုနှင့် တမင်ပင်ရွံ့ကာ ... နံပါတ်ကိုမနှိပ်တော့ဘဲ နာမည်တွေကိုချည်း တန်းစီနှိပ်နေလိုက်ပါသည်။ ။ ပေါ်သမျှနာမည်တွေကိုလည်း နံပါတ်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစားကြည့် မနေတော့။ သို့သော် တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ထူးဆန်းစွာပင်နာမည်အတို ... အရှည်တို့ ပေါ်မလာဘဲ 'Y'ဟူသော စကားလုံးလေးသာ ပေါ်လာ၏။ ရွှေမွှေးက မျက်မှောင်လေးကုပ်လိုက်မိရင်းက ... "ဘာလဲ ... 'Y'ဆိုတာ ..." ပြောပြောဆိုဆို နာမည်မှန်

နံပါတ်သို့ ပြန်ပြောင်းသော ခလုတ်ကိုနှိပ်ချလိုက်ပါသည် ။
ဖုန်းမျက်နှာပြင်လေးပေါ်မှာ ‘Y’ (ပိုင်)ဟူသော အက္ခရာ၏ နံပါတ်က
လေးက ပေါ်ထွက် လာလေတော့သည် ။

"ဟော ... ရပြီ ... (၀၁/-----) ဘယ်သူလဲ ... ဟဲ့ အေးတင့် ... နင်သိ
ရင် တိတ်တိတ်နေနော် ... မရှည်နဲ့ ဦး ... ငါမေးမှ ပြော ... (-----) ...
ဘယ်သူလဲ (-----) ... မသိပါလား ... (-----) ဟယ် ဘယ်ခက်ပါလား
... ကဲဟာ ... ငါပန်းပေးပါပြီ ... ပြောတော့ အေးတင့် (-----)က ဘယ်
သူလဲ"

"ကျွန်မလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ ..."

"ဟယ် ... နင်တောင် မသိဘူး"

အေးတင့်ကား ရွှေမွှေးတို့ မိဘများ ရှိစဉ်ကတည်းက မေမေတို့ ရဲ့ င
ယ်မွေးခြံပေါက် ဒေါ်ငယ်ရဲ့ သမီးဖြစ်ကာ ... မေမေတို့ လက်ထက်တုန်း
ကရော ... မေမေတို့ မရှိကြတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုကပါ ဆက်
ကာ ကျောင်းထားပေးခဲ့သဖြင့် ရှစ်တန်းအထိ ပညာအရည်အချင်းရှိသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။ စာကျက်အလွန်ပျင်းကာ ရှစ်တန်းမှာ တင်
တဘုန်းဘုန်းကျနေသောအခါ "ကျောင်းမပျော်တော့ဘူး" ဟူသည့်
အကြောင်းပြချက်နှင့် ကျောင်းထွက်ပစ်လိုက်သော်ငြား အေးတင့်၌
ထူးခြားဆန်းပြားစွာ ရှိနေသော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ (ရွှေမွှေးနှင့် မှ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုပဲ လာရွံ့နေတော့
သလား ထင်ရလောက်အောင်ပင် ...) ဂဏန်းနံပါတ်များကို ကွန်ပျူတာ
လောက်နီးနီး မှတ်မိအလွတ်ရတတ်ခြင်းပင်တည်း။

အဲဒါကြောင့် လည်း ရွှေမွှေးက ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ပိုပြီးစိတ်အ
နှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် အေးတင့်အပေါ်တော့ မ

နာလိုမရှိ ...။ သူ့ခမျာနံပါတ်တွေသာ ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိတာ ... စာ
ကျတော့ မကျက်နိုင်လို့ ပဲ ... ရွှေမွှေးလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ခွင့်မ
ရတာပေါ့ ...။

ပြီးတော့ အေးတင့်ဟာ ဒီအိမ်မှာ ဂျီကာ ... အစစအရာရာအတွက်
အင်မတန် အသုံးတည့်လှသူဖြစ်သည်။ ။ အပျင်းကြီးတတ်သော ရွှေမင်းနှ
င့် ရွှေမွှေးတို့ အတွက်လည်း ဖုန်းနံပါတ် ... ကားနံပါတ်တချို့အတွက်
ရွှေလျားနိုင်သော ကွန်ပျူတာ ... မှတ်ဉာဏ်ဘဏ်တိုက်ဖြစ်သည်။ ။ ကို
ကိုအတွက်ဆို ပိုအသုံးတည့်သေး ...။

"အေးတင့်ရေ ... မင်းသမီးဘယ်သူ ... မင်းသားဘယ်သူ"လို့ ပြော
လိုက်တာလို့ စာအုပ်ပြန်လှန်စရာ မလိုလောက်အောင် ... အိမ်ဖုန်း ... H
andPhone ... ခြင်းဖုန်း (CDMA) ရှိရှိသမျှနံပါတ်များကို နှုတ်ဖျားမှ
တန်းစီထွက်လာနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ။ အေးတင့်ကား ... အဲဒီလို အေးတင့်
...။

ခုကျတော့ အဲဒီလို အေးတင့်ကတောင်မှ စဉ်းစားနေရသည် ဆိုပါ
လား ...။

"နင်လည်း ငါ့ဆီကရောဂါကူးပြီထင်တယ် ... ငါက မေ့တတ်လို့ နင့်
အားကိုးရမလား မှတ်ပါတယ် ..."

"မဟုတ်ဘူး ... မမွှေးရဲ့ သိကိုမသိတာ ..."

"ဘာကိစ္စ မသိရမှာ လဲ ... ငါနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နံပါတ်မှန်သမျှ ... ကို
ကိုနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နံပါတ်မှန်သမျှ နင်မသိတာ ဘာရှိလဲ ...
ကိုကိုသွားသွားရှိတ်နေတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ဖုန်းနံပါတ်တောင် နင်သိတာ
ပဲဟာ ..."

ရွှေမွှေးပြောတာ မှန်ပေမယ့် ... ကိုယ့်ကွန်ပျူတာဘရိမ်းကို ထိပါးလာသည့် ကိစ္စမို့ အေးတင့်က မခံချင်ပါ။ တကယ်ဆို အစ်ကိုကြီး ရွှေမင်းကြိုက်နေသည့် မသိင်္ဂီရဲ့ နံပါတ်ကအစ (မသိသင့်သေးဘဲ) လိုက်သိထားပြီးပြီဖြစ်သည့် မအေးတင့်အဖို့ ဒီနံပါတ်တစ်ခုကျကာမှ နှပ်ပစ်ခံရတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ ...။

"မဟုတ်ဘူး ... သေချာတယ် ... ကျွန်မ၊ သိကိုသိမထားရသေးတဲ့ နံပါတ်အသစ်ဖြစ်မယ် ... 'ဝိုင်'ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး အသိတွေထဲမှာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... ဘယ်သူများ ရှိလို့ လဲ မမမွှေးရဲ့ ... မယုံရင် အစ်ကိုကြီးဖုန်းစာအုပ် နှစ်အုပ်ရှိတာ မမမွှေး လျှောက်ရှာကြည့် အဲဒီနံပါတ်ပါရဲ့ လားလို့ ..."

အေးတင့်နှင့် ရွှေမွှေးတို့ နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ရွှေမင်းရဲ့ ဖုန်းစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စေ့စေ့စပ်စပ် သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေကြပါတော့သည် ။ အေးတင့်ကတော့ သူ့ကွန်ပျူတာဘရိမ်းကို အထင်သေးမခံနိုင်လို့ ၊ ရွှေမွှေးကတော့ ကိုကို့ဆီမှာ ရွှေမွှေးတောင် သိခွင့်မရဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရှိနေတာလား ... ဟု မခံချင်လို့ ...။ ခုမှ အသစ်စဆက်ဆံရသော လူသစ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မို့ ရွှေမွှေးတို့ (အထူးသဖြင့်အေးတင့်) မသိကြရသေးတာ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ... ဘယ်လိုလူသစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထားရတော့မည်အထိ ပတ်သက်မှု ရှိ လာပြီဆိုရင် ... ကိုကိုက ...

"ဟဲ့ ... အေးတင့် ... ဦးဘယ်သူ ... ဒေါ်ဘယ်ဝါ ... ဖုန်းနံပါတ်က (-- --) နင်လည်း မှတ်ထားလိုက်၊ ငါ့စာအုပ်ထဲလည်း ထည့်ပေး ..."စသဖြင့် နေ့မကူးခင်ကို ခိုင်းတတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ...။ ဒါမှ အလုပ်များ လွန်းသော ကိုကိုအတွက် နောက်ပြန်ရှာဖွေ ... ဆက်သွယ်ဖို့ လွယ်ကူပေမ

ည်။ ကိုကိုဟာလည်း ရွှေမွှေးလောက်သာ မဟုတ်ရင်နေမယ် ... ဖုန်းနံပါတ်မမှတ်မိတတ်သော လူတန်းစားထဲမှာ သူလည်း ထိပ်ဆုံးလောက်ကတော့ ပါသည် သာ။ အဲလိုမေ့သွားပြီး နောင်ကျ ဆက်သွယ်ချင်လို့ မှ ဘယ်ပြန်ရှာရတော့မည်မှန်းမသိဘဲ ဒုက္ခရောက်ရတာက အခါခါဖြစ်လာသောအခါ ကိုကိုဟာ ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုမဆို ... အေးတင့်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲ ဖြတ်သန်းစေပြီးမှ ဖုန်းစာအုပ်ထဲ ထည့်သိမ်းတတ်တာ အကျင့်လိုပဲ စွဲမြဲနေပြီပဲလေ ...။

ယုတ်စွအဆုံး အလျှို့ဝှက်က အလျှို့ဝှက်ဆုံးထားရမည့် မသိရှိရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင်မှ အေးတင့် သိခွင့်ရထားသည် ဆိုတော့ ပြီးပါရော ...။ ဒါဆိုခုဟာက ဘာလဲ။

"ဟဲ့ ... အေးတင့် တွေ့လား ... ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ တော့ မရှိဘူး"

"ကျွန်မစာအုပ်ထဲလည်း မရှိပါဘူး ... ပြောသားပဲ ... ဖုန်းနံပါတ်အသစ်ပါဆို ..."

ရွှေမွှေးစိတ်ထဲပိုပြီး တရွရွဖြစ်လာရပါသည် ။

"နင်မသိတဲ့ နံပါတ်သစ်တစ်ခုက ဘာလို့ ရှိနေရတာလဲ ..."

"မသိဘူးလေ ... မမမွှေးရဲ့ ... အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကိုပေးမသိချင်တဲ့ နံပါတ်တချို့ကို သူ့ဆယ်လူလာထဲမှာ ခွဲပြီး မှတ်ထားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ..."

"ဒါဖြင့် လာကြည့်စမ်း ... ဒီထဲမှာ နင်မသိတာတွေ ရှိသေးလား ..."

ရွှေမွှေးက ဖုန်း Memory ထဲ မှတ်ထားသော ဖုန်းနံပါတ်များကို တတိတီနှင့် နှိပ်ထုတ်ကာ အေးတင့်ကို ပြလိုက်သည် ။ တခြားလည်း အေးတင့်မသိသေးတာ သုံးလေးခုလောက် ထပ်မံပေါ်လာရင်တော့ ဒီတစ်ခု

ဟာလည်း ဘာမှ ဆန်းသစ်လို့ ဂုဏ်ထားတာမျိုး မဟုတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ...။ ကိုကိုဘာသာ အရာရာတိုင်းကို အေးတင့်အေး ပေးမသိချင်တာမျိုးပေါ့ ...။ သို့သော် ... ရွှေမွှေးက တတိတီနှင့် နှိပ်သမျှ ထွက်ပေါ်လာသော ဖုန်းနံပါတ်များကို အေးတင့်က ဒေါက်ခနဲ ... ဒေါက်ခနဲ ... စက္ကန့်ပင်မဆိုင်း လူနာမည်တွေ ပြောပြောသွားနိုင်လိုက်သည် မှာ ... ဖုန်းလေးရဲ့ Memory ထဲ မှတ်ထားသမျှ နံပါတ်တွေအား လုံး ကုန်ပါရော ...။

နောက်ဆုံးတော့ ထို (-----)တစ်ခုတည်းသာ ကွက်ပြီး မသိဖြစ်နေတော့သည် ။ ရွှေမွှေးကား ... ထိုနံပါတ်လေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိကာ ... အံ့ကြိတ်သံနှင့် ...

"ငါ အသည်းယား လာပြီနော် ..."

"မမမွှေးကလည်း ... သိချင်ရင် ဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ အလွယ်လေးပဲ ..."

"ဟဲ့ ... ဟိုဘက်က ဘယ်သူမှန်း နာမည်လည်း မသိ၊ လာကိုင်လို့ မှဘာစပြောရမလည်း မသိ ... ကြောင်နေမှာ ပေါ့ ..."

"ဪ ... ဒါရိုက်တာဦးရွှေမင်းကို သိလား ... ခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ... အဲဒီကနာမည်မှာ ဝိုင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးများ ပါပါသလား ... ဘာညာကြည့်ကျက် လုပ်လိုက်ပေါ့ ... အလွယ်လေး ..."

အေးတင့်မှာ ဖြင့် အစစအရာရာ လွယ်လို့ ချည်းသာနေတော့သည် ။ ကိုကိုအခန်းထဲ ရှင်းလို့ ရသမျှ အမှိုက်အစုတ်တို့ ကို အေးတင့်အား "သွားပစ်ချေတော့"ဟု ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ရွှေမွှေးကတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စဉ်းစားခန်းဖွင့်ရင်း ကျန်ရစ်ပါသည် ။ ဒီတစ်ခါ စဉ်းစားတာက ဘယ်သူမှန်း ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်သည့် နံပါတ်ပိုင်ရှင်၏ နာမည်ကိုမဟုတ်

...။ "ကိုကို ဘာကိစ္စကြောင့် များ လျှို့ဝှက် ကြိတ်မြဲထားရပါသလဲ"ဆို တာရယ် ... အေးတင့်ပြောသလို လှမ်းပြီးဆက်ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်း မလားဆိုတာရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ ဇွတ်တရွတ် လုပ်ချင်စိတ်က အနိုင်ရသွားလေသည် ။ ရွှေမွှေးက ထိုနံပါတ်လေးကို ပြန်နှိပ်ထုတ်ကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့ သည် ။

ခပ်သြဩ ခပ်ချိုချို ယောက်ျားသံတစ်ခု ထွက်လာသဖြင့် ရွှေမွှေးမှာ အနည်းငယ်မျှ တုန်ရီသွားမိပါသည် ။ ရွှေမွှေး မျှော်လင့်ထားတာက ကို ကို ကြိတ်ပုန်းခုတ်နေမည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်သည် ။

"ဟဲလို ... (-----)ကပါ"

တစ်ဖက်မှ နောက်တစ်ချီထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည် ။ ရွှေမွှေးမှာ ကိုယ်သိချင်တာတစ်ခုအတွက် မနည်းကြီးဖြစ်ညစ်အားထုတ်ကာ အ,ထ စ်ထစ်နှင့် ပင်

"ဟို ... ဟို ... ဒါရိုက်တာ ရွှေမင်းကို သိလား ..."

ဆရာမကြီး အေးတင့် သင်ပေးထားသည့် အတိုင်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ မေးကြည့်လိုက်၏။

"ဟ ... သိတာပေါ့ ... ရွှေမင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ ... ခုဆက်နေ တာ ဘယ်သူလဲ ... ရွှေမင်းတို့ အိမ်ကလား ... ရွှေမင်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

တစ်ဖက်မှ အသံပိုင်ရှင်ခမျာ အလကားနေရင်း အကြောင်းမဲ့ ထ,ကြောင်သည့် လုပ်ရပ်မျိုးကိုတော့ လုံးလုံး မျှော်လင့်ထားပုံမရဘဲ ... တစ်ခုခုကြောင့် များ လား ... ဟု ပျာပျာသလဲ စိတ်ပူသွားပုံရပါသည် ။

ဪ ... ကိုကိုသူငယ်ချင်းတဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ဘာကြောင့် များ လျှို့လျှို့
ဝှက်ဝှက်နဲ့ အေးတင့်ကိုလည်း မပြော၊ ဖုန်းစာအုပ်ထဲလည်း ထည့်မထား
၊ ဆယ်လူလာရဲ့ Memory ထဲထည့်တာတောင်မှ နာမည်မှန်နှင့် တွဲမှတ်မ
ထားရလောက်အောင် တိတ်တခိုးတွေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ...။ ဒါမှ
မဟုတ် ကိုကိုဘာသာ ရိုးရိုးမေ့နေတာကိုပဲ ရွှေမွှေး တလေးတနက်ကြီး
တွေ လုပ်နေမိတာလား ...။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟိုဘက်က ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူဆက်တာလဲ ...
ရွှေမင်းအသိလား ... ဒါမှ မဟုတ် နောက်နေတာလား"

"ဟို ... ဟိုဟာ ... ကိုကိုအသိဆိုရင် နာမည်ဘယ်သူလဲ ..."

"နေပါဦး ... ခုပြောနေတာကကော ဘယ်သူလဲ ... ‘ကိုကို’ဆိုတော့
ရွှေမင်းရဲ့ ညီမလား"

"ဟုတ် ..."

"ဟာ ... ဒါဖြင့် ရွှေမွှေးပေါ့ ..."

"ဟင် ... ရွှေးကိုသိတယ် ..."

"ရွှေးကို မသိပါဘူး ... ရွှေမွှေးကိုတော့ သိတယ် ..."

"ဟင် ... ရွှေးဆိုတာ ရွှေမွှေးပဲဟာ ..."

"ဟား ဟား ... သိပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်တမင်နောက်တာပါ ..."

"ကိုကိုသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ ... နာမည်ပြောလေ"

"တိုးရာဇ ..."

"ဟင် ... မကြာဖူးပါဘူး ..."

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ... ကြားဖူးဖို့ မလွယ်ပါဘူး ..."

"အဲဒါ ဘာလဲ ... ပြောပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ ..."

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ထားလိုက်ပါ ... နေပါဦး ... ရွေးက ကိုယ့် ဆီဘာလို့ ဆက်တာလဲ ... နာမည်လည်း မသိ ... တစ်ခါမှ လည်း မကြားဖူး မသိဖူးပဲနဲ့"

"ဟင် ... ရွေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ "

"ရွေးဆို"

"အဲဒါက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခေါ်တာ ..."

"ထားပါတော့ကွာ ... ကဲ ... ကိုယ်မေးတာတော့ ဖြေပါဦး ..."

ရွှေမွှေးက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု အသစ်တွေ့လို့ ကိုကိုကို မသင်္ကာသဖြင့် ဆက်ကြည့်လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည် ။ ရွှေမွှေးရဲ့ စကားအဆုံး တစ်ဖက်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကာ ...

"ရွှေမင်းမှာ စုံထောက်ဒေါ်စံရှားကို ညီမတော်ထားရတာ ကိုယ်ခုမှ သိတော့တယ် ... ရွှေမွှေးအစ်ကိုကို ရွှေမွှေးက ဒီလောက်ပဲ စိတ်မချဘူး လား ... ဟုတ်လား ကဲ ... ခုကော စိတ်ချလက်ချ ရှိပြီလား"

"ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ရွေးသိတယ် ... ဒီနာမည်ကိုတော့ ခုမှ ပဲ ကြားဖူးတာ ... အသစ်ကြီး ... ကိုကိုမေ့နေလို့ မပြောဖြစ်တာလား ... ဘာလဲဆိုတာ သေချာအောင် မေးကြည့်လိုက်ဦး မယ် ပြီးမှ စိတ်ချသင့်မှ ချမယ် ..."

"ဟာ ... ဟာ ... သွားမမေးနဲ့ ... လုံးဝသွားမမေးနဲ့ နော် ... ညီမလေးက လိမ္မာတယ်နော် ... ရွှေမွှေး ... ရွှေမင်းကပြောတော့ သူ့ညီမက လူကြီးစကားဆို သိပ်နားထောင်တတ်တာတဲ့ ... ခုလည်း ကိုယ့်စကား

ကို နားထောင်နော် ... ဟုတ်လား ရွှေမွှေး ..."

ဟင် ... အဲဒီလို ပျာပျာသလဲ တားဆီးလေ ... ရွှေမွှေးက ပိုပြီးတောင်
မသင်္ကာဖြစ်ကာ သိချင်လေ ...။ မေးကိုမေးရဦးမယ် ...။ ကိုကိုတို့ ဟာ
ဘာလဲ ... အဲဒီလူကြီးက ဘာတွေ ဒီလောက်ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ စိုးရိမ်
နေတာလဲ ...။ ရွှေမွှေးဘက်က ထောက်ခံ ... "အင်း"လိုက်သံ မကြားရ
ဘဲငြိမ်ကုပ်နေသောအခါ တစ်ဖက်မှ လူခမျာ အတော်ကြီး အကြံရကျပ်
ဒုက္ခရောက်သွားပုံရကာ ...

"ဟာ ... ဒုက္ခပဲ ... အဲဒါကြောင့် ရွှေမင်းကပြောတာ ညီမလေးက တ
ကယ့်ဇွတ် ... တကယ့်ဂျီတဲ ... ကိုယ်တော့ ဒုက္ခပဲ ..."

ရွှေမွှေးက ရယ်ချင်လာသဖြင့် တခစ်ခစ် ကြိတ်ရယ်လိုက်သည် ။ ခုန
ကတော့ သူပဲ လိမ္မာတယ်လို့ ပြောပြီး ... အမျိုးမျိုးပါလား ...။

"ကဲ ... ဒါပဲနော် ... သိချင်လို့ ဆက်ကြည့်တာပါ ... သိရပြီးတော့ ပြီး
ပြီ ... တဲ့တာ"

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေဦး ... ရွှေမင်းကို ပြန်မပေးနဲ့ နော် ..."

"မေးမယ် ... မေးမယ် ... မေးကို မေးဦးမယ် ..."

ရွှေမွှေးကပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းမှ 'End'ခလုတ်ကို နှိပ်ချပစ်လိုက်သ
ည် ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း မမြင်ဖူး မသိဖူးသော်ငြား ရွှေမွှေး
က ဦးဝဏ္ဏတို့ ကိုမြတ်ဇော်တို့လိုပင် တစ်တန်းတစ်စားတည်း သဘော
ထားကာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပုံစံနှင့် ပဲ ကြုံချွဲနဲ့ဆိုးဆိုးပစ်လိုက်ပါသည်
။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းမှန်ရင် ကိုကိုလိုပဲ ရွှေမွှေးဆိုးတာ သည်းခံကာ
ရွှေမွှေးကို အလိုလိုက်ပေါ့ ... ဒါပဲရှိတာပဲ ...။

သို့သော် ဟိုလူကြီးခမျာ ကံတော့ကောင်းပါသည် ။ ရွှေမွှေးက သူဖြစ်

စေချင်သလိုပင် သူ့အကြောင်းကို ကိုကိုထံမှ ပြန်မမေးခဲ့ပါ။ ထိုလူကြီး ပျာပျာသလဲ ဖုံးဖိနေသောအချက်ရယ် ... ကိုကိုက ဒီနံပါတ်တစ်ခုမှ ထူး ထူးဆန်းဆန်း လျှို့ဝှက်ထားချင်သော အချက်ရယ် နှစ်ခုပေါင်းပြီး စဉ်း စားကြည့်လိုက်ရင် ... ရွှေမွှေးသွားမေးလည်း အဖြေမှန်က ရချင်မှ ရမည်လေ ...။ နံပါတ်တွေသာ မေ့တတ်တာ ... အကွက်ချစဉ်းစားတွက်ချက်တတ်မှုမှာ တော့ ရွှေမွှေးတို့ ကပိုင်ပါတယ် ...။

ဘာရမလဲ ... ကိုယ့်ဘာသာ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းကြည့်မှာ ပေါ့ ...။ ဟိုဖုန်းနံပါတ်ကလေးကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်ထားသည့် ပြင် ကွန်ပျူတာမ၊ အေးတင့်ကိုလည်း မှတ်ထားခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ဒီနေ့ စန္ဒာကျောင်းမတက်သဖြင့် လောကကြီးအလယ်မှာ ရွှေမွှေးတစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ အဖော်အပေါင်းနှင့် သာ ဆိုပါက တစ်ကျောင်းလုံးကို သဝေထိုးပတ်မွှေပြီး ဗရုတ်ကျဖို့ ဝန်မလေးစွာ ရဲဝံ့နေတတ်လေ့ရှိသော ရွှေမွှေးမှာ အဖော်ကင်းမဲ့သည့် ခုလို အချိန်မျိုးမှာ တော့ ကိုယ့်ထက်ရိုးအေးငြိမ်ကုပ်တဲ့ လူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်မရှိနိုင်တော့သည့် အလား။

အုပ်စုလိုက်ကြီးတွေ အများကြီးတွဲပြီး ပျော်ရွှင်နေကြသည့် သူများ တကာတွေကို တအားအားကျမိသော်ငြား စန္ဒာနှင့် ရွှေမွှေးကျကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရသည် မသိ ... နှစ်ယောက်တည်း လာဖြစ်နေသည်။ ။ ဒီတော့ စန္ဒာမလာရင် ရွှေမွှေး ငေါင်ပြီ ... ရွှေမွှေးမလာရင် စန္ဒာ ဒုက္ခရောက်ပြီ။

အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ တစ်ယောက်တည်းကျောင်းမတက်နိုင်ရင် တစ်ယောက်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက် အကြောင်းကြားကြေး လုပ်ထားကြသော်လည်း ... သစ္စာဖောက်မက ဒီနေ့အချိန်မီ ဖုန်းလှမ်းမဆက်ပေ။

ရွှေမွှေးမှာ စန္ဒာ့ကိုပဲ လှမ်းမှန်းကာ မေတ္တာတွေ တစ်သိကြီး ပို့နေမိပါတော့သည်။ ။ အတန်းထဲမှာ အတူထိုင်ကြသော ခုံနားနီးချင်းတို့ ... ပရယ်တီကယ်လ်ချိန်ကျ တစ်စားပွဲတည်းကျကာ တွဲရသောသူများ တို့တော့ ရှိတာပေါ့ ... သို့သော် သူတို့ မှာ လည်း သူတို့ အုပ်စုနှင့် သူတို့ ပဲဟာ ... ကိုယ့်အဖော်မလာမှ သွားပူးပေါင်းရမှာ များ ဘယ်လောက် အောက်ထားလိုက်သလဲ ...။

အင်း ... စန္ဒာ ... စန္ဒာ ...။ နေပါဦး ... သူက ရွှေမွှေးကို အကြောင်းကြားထားရက်နဲ့ များ ရွှေမွှေးကမေ့နေတာမျိုးလား ...။ ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ... ရွှေမွှေးက နံပါတ်တွေကိုသာ မေ့တတ်တာ နော် ... ကျန်တဲ့ အစစအရာရာအတွက်ကတော့ ဦးနှောက်ကကောင်းပါသေးတယ် ...။

"ဘာကိစ္စ ကျောင်းမတက်တာလဲ ... ကြိုလည်း မပြောပါလား" စသဖြင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဒေါကန်ပြဖို့ ရာလည်း ဖုန်းနံပါတ်က ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ... ဖုန်းစာအုပ်ကလည်း ပါမလာ ...။ ရွှေမွှေးမှာ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ ပဲ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေလိုက်တာ ဘာဆက်လုပ်မှန်း မသိဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။ အတန်းလည်း မတက်ချင်။ ပြန်လို့ ကလည်း မရ ... ညနေကျ ပရယ်တီကယ်လ်ချိန် ရှိတော့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရမှာ ပဲဟာ ... မထူးပါဘူး။

ရွှေမွှေးရဲ့ အကျင့်တစ်ခုက စိတ်တိုရင်၊ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရင်၊ ဘာလုပ်မှန်းမသိရင် အစားစားလေ့ရှိသည်။ ။ ခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံး

စုပြုံဖြစ်နေသည့် အတွက် အိတ်ထဲမှ အာလူးကြော်ထုပ်များကို အညှိုးတကြီးနှင့် ဖောက်ကာ၊ ဖောက်ကာ ... စားမှန်းမသိ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် စားနေမိပါတော့သည်။ ။ စန္ဒာရေ ... နင်အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်သာလုပ်။ သုံးရက်လောက် ဆက်လုပ်ရင်တော့ ရွှေမွှေးလည်း ‘ရွှေလုံး’လို့ ပဲ နာမည်ပါပြောင်းကာ ... တစ်နေရာက တစ်နေရာသွားချင်ရင်တောင် လမ်းလျှောက်နေစရာ လိုတော့မည်မဟုတ်။ ဝဖီးလုံးတစ်နေတော့မည် ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကိုလိုမ့်ချကာ လိမ့်၊လိမ့်သွားလိုက်ရုံပဲ ...။

ရောက်ရာပေါက်ရာတွေကို တွေးရင်း အာလူးကြော်များ ဆီသို့သာ မျက်လုံးပို့ထားမိသော ရွှေမွှေးမှာ နောက်ဆုံးအတွေးကြောင့် တစ်ယောက်တည်း တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်မိရာမှ ... မျက်လုံးတို့ က အာလူးကြော်ထုပ်မှာ တခြားဘေးဘီဝဲယာသို့ မတော်တဆ ဝှေ့ဝဲသွားမိပါတော့သည်။ ။

ဟင် ... ဟိုတစ်ယောက်ဟာ ...။ မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်မှ ရွှေမွှေးထံ မမှီတ်မသုံ စိုက်ကြည့်နေသူဟာ ဘယ်သူလဲ ...။ ရွှေမွှေးမှာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးမို့ ...စိတ်ထဲကနေပဲ ... "ငါ့အသိ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့အသိ မဟုတ်ဘူး "ဟု မြန်မြန်စိတ်တင်းလိုက်ကာ ... ထိုသူစိုက်ကြည့်နေနိုင်သည့် ကိုယ့်ရှေ့နောက် ပတ်ပတ်လည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဟယ် ... မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်သူမှ ဒီနားမှာ ... သူ့မျက်စိလမ်းကြောင်းနဲ့ တည့်တည့်ကျလောက်စရာ မရှိဘူး ...။ သူကြည့်နေတာ ရွှေမွှေးပဲ ...။

ရွှေမွှေးမှာ ထိတ်လန့်စ ပြုလာသည်။ ။ မမှားစေနဲ့ ... မမှားစေနဲ့ ... ဆရာဝန်ကြီးကတော့ နှစ်မိနစ်စိုက်ကြည့်ပြီး အဖြေရှာပါတဲ့ ...။ သို့သော် စန္ဒာမရှိသဖြင့် သူစိမ်းလား အသိလား မသေချာသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပေါ်တင်ကြီး သွားကြည့်မနေရဲပါ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ ...။

တခြားမိန်းကလေးတွေ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုလာရှိတ်နေတာ ဖြစ်နိုင်
သော ထိုလူမျိုးအတွက် ရွှေမွှေးလောက် ထိတ်လန့်ချင်မှ လန့်မှာ ပေါ့ ...
။ ရွှေမွှေးကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့ လန့်သည် ။

တစ်ခါကလည်း ကိုယ့်ကို လိုက်အိနေသည့် ရုပ်ဆိုးကောင် တစ်
ကောင်ကို မမှတ်မိဘဲ ... အသိပဲဆိုပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ
ခေါ်ခေါ်ပြောပြောတွေ သွားလုပ်မိလို့ ထိုရုပ်ဆိုးကောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယ် အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ... တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် သတင်းတွေ လို
က်ဖြန့်ပြီး ခွာမရတော့တာမို့ ရွှေမွှေးပဲ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်
ရောက်ရပြီးပြီ ...။ ဘာမှ ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ အတင်းကြီးအော်ထုတ် ...
လှည့်ကို မကြည့်တော့သောအခါ ... ထိုကောင့်ပါးစပ်ဖျားမှာ "လှည့်စား
တတ်သူ မာယာရှင်"အဖြစ် နာမည်တွေ ဘာတွေကြီးလို့ ...။

ကိုယ့်ကို လိုက်အိသူဆိုမှ သတိရသည် ...။ ဒီလူဟာ အဲလိုလိုက်အိ
နေသူတွေထဲက တစ်ယောက်လား ...။ ကိုယ့်ကို ပတ်သက်ချင်နေကြသူ
တွေဆိုတာကလည်း များများ စားစား မဟုတ်ပါ။ ရှိလှမှ သုံးယောက်
လောက်။ ထိုသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာကတော့ သေ
ချာသည် ။ သတိတော့ထားမှ ... ဟိုတစ်ခါကလို ဆယ်တန်းတုန်းကတ
ည်းက စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်သွားပြီးမှ ရွှေမွှေးတို့ ကျောင်းထဲလာစဉ်မှာ
ရွှေမွှေးက မြင်ပါရက်နှင့် "ဒီရုပ်ကို ဒီလောက်သိနေရင် ငါ့ကိုလိုက်နေတဲ့
လူထဲကပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ" ရယ်လို့ ရှောင်သွား ... အောင်မြတ်က လိုက်အော်
ခေါ် ... ရွှေမွှေးတို့ က ထွက်ပြေး ...။ ဟိုကောင်က ပြေးလိုက်လာ ...။
အကြောင်းမသိသည့် စန္ဒာက အောင်မြတ်ကို ရန်တွေ့ ...။ ရုန်းရင်းဆန်
ခတ်တွေ ဖြစ်လိုက်ကြရပြီးမှ ရွှေမွှေးမှာ အောင်မြတ်နှင့် (ဆယ်တန်းတု
န်းက) အပေါင်းအပါ တစ်စုတို့ ရဲ့ အဟားအလှောင်ကို လှိမ့်ပတ်ပြီး
တော့ကို ခံလိုက်ရတာပါပဲ ...။

ရွှေမွှေးမှာ သစ်ပင်အောက်မှ လူကို လေးငါးခါလောက် ခိုးကြည့်လိုက်ပြီးသောအခါမှာ ထိုလူဟာ ရွှေမွှေးကိုပဲ မမှတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသူဆိုတာကိုရော ... ထိုလူရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ... ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးထားပြီးသား ရုပ်ရည်မျိုးဆိုတာကိုပါ လုံးဝကို သေချာသွားရပြီတည်း။

အဲဒါမှ တကယ့်ကိုဒုက္ခ။ လုံးဝမမြင်ဖူးသည့် ရုပ်မျိုး ဆိုရင်တော့ ခုမှ ကိုယ့်ကိုလာပတ်သက်ချင် ... စတင်ချင်နေသူ တစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ်က ဘာအရေးစိုက်စရာရှိသလဲ ...။ ခုဟာကတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးပြီးမှ ဘယ်သူမှန်းမသိသည့် အဖြစ်မို့ လူမှုရေးအရရော ... ကိုယ့်ရောဂါအတွက်ပါ အရေးကြီးသည် ။

ဆရာဝန်ကြီးကတော့ နှစ်မိနစ်လောက် စိုက်ကြည့်စဉ်းစားပြီးရင် လက်လျော့လျစ်လျူရှုလိုက်တော့တဲ့ ။ အသိဆိုရင် သူက စလာနှုတ်ဆက်လိမ့်မတဲ့ ။ ခုဟာကတော့ နှစ်မိနစ်လည်း မကတော့။ သူကလည်း မလှုပ် ။ သိတာကလည်း တအားကို သိနေသည့် ရုပ်မျိုး ဖြစ်လေရာ ... ရွှေမွှေးမှ ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားကို မနာခံနိုင်တော့ဘဲ ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေပူ ... ချွေးတွေပါ ပြန်လာရပါတော့သည် ။

အိုး ... ကြာကြာနေရင် ဦးနှောက်တွေ ပွက်ပွက်ဆူပြီး ‘ဒိုင်း’ခနဲ လဲသေသွားတော့မလား မသိပါဘူး ...။

သို့သော် ... လဲသေလုလုမှာ ပင် ... ထိုသူက သူရပ်နေရာ သစ်ပင်အောက်မှ ခွာကာ ရွှေမွှေးဆီ တစ်လှမ်းချင်း ... တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေပါတော့သည် ။ လာပြီ ... လာပြီ ...။ ဒုက္ခပဲ ... ဟန်မပျက် ... အရှက်မကွဲ ... မျက်နှာမပူရအောင် ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ ...။ အာ ... စိတ်ညစ်တယ် ... တဖြည်းဖြည်း နီး,နီး လာပြီ ...။

"ရွှေမွှေး ..."

"ရှင့်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး ... ဆောရီးပဲ ..."

ထိုသူက "ရွှေမွှေး"ဟု ခေါ်လိုက်တာနှင့် ... အတင်းချုပ်ထိန်းထားသော ရွှေမွှေးရဲ့ စိတ်တို့ က ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲကာ ... စက္ကန့်မဆိုင်းချက်ချင်းပင် ခပ်ဆတ်ဆတ်တုံ့ပြန်လိုက်မိပါသည် ။ ရွှေမွှေးရဲ့ စကားကြောင့် ထိုသူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင်ဖြစ်အောင် ကြောင်အမ်းတုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ ရွှေမွှေးကို စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက် စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေတော့သည် ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ ထိုလူရဲ့ မျက်နှာထားဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာကာ ... ပြုံးယောင်ယောင်ကနေမှ ပြုံးစေ့စေ့ပါ ဖြစ် လာလေတော့သည် ။

အဲဒါမှ ပိုလို့ တောင်ဒုက္ခပဲ ...။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်တောင်လောက်ပဲ ဝေးတော့အောင် နီးကပ်နေလေ ... ဒီရုပ်ကို ပို,ပိုသိလေ ...။ အဲဒီလိုပြီး လိုက်လေ ပိုပြီးတော့တောင် တွေ့ဖူးသိဖူးလေ ...။ အကြီးအကျယ်ကိုဒုက္ခပဲ။

"ရွှေမွှေးက ကျွန်တော့်ကို သိလို့ လား ..."

"တောင်းပန်ပါတယ် ... စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင် ... ကျွန်မက အဲဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်နဲ့ သိပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အခါကျတော့ ... ဇေဝဇဝါနဲ့ ဖြစ်နေရာ ... ရှင့်ရုပ်ကိုတော့ ကျွန်မက ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးသိဖူးပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ နာမည်ဖော်မရဘူး ... လုံးဝကို အစပျောက်နေတာ ... ကျွန်မကို တစ်ဆိတ်လောက် ခွင့်လွှတ်ပြီး ကူညီစမ်းပါ ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သိဖူးမြင်ဖူးကြသလားဟင် ... ရှင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ ... နည်းနည်းလောက် အစဖော်ပေးပါလား"

"တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ရွှေမွှေးရဲ့ ... ရွှေမွှေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က သိမှ မသိကြတာပဲ ... ခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စမြင်ဖူးကြတာပါ ...

ကျွန်တော့်နာမည်က "သစ်ပန်"တဲ့ ... အသိ မဟုတ်ဘူး ဆိုလို့ ပြန် တော့ စိမ်းမသွားနဲ့ ဦးနော် ... ကျွန်တော်က ရွှေမွှေးနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင် လို့ ပါ။ ကျွန်တော်က စက်မှုတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် (Civil) ကပါ ... ရွှေမွှေးကိုတော့ ကျွန်တော်က သိနေတာကြာပါပြီ ... ကျွန်တော် ရွှေမွှေး ရဲ့ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါရစေ"

သွားပြီ ...။ ရွှေမွှေးမှာ ဆေးပညာစာစောင်ထဲမှ ဒီဂျာဗူး(Dejavu) ဟူသော စာလုံးမည်းကြီးများကို တဖြည်းဖြည်းကြီးကာ, ကြီးကာသာ မြင်ယောင်လာမိပါတော့သည် ။ သွားပြီ ... ရွှေမွှေးတော့ ‘ဒီဂျာဗူးဖီနော်မ နန်’ (Dejavu Phenomenon)နဲ့ လုံးဝနီးစပ်လာတာ သေချာပြီ။

ရွှေမွှေးနဲ့ ခင်ချင်ပါသည် ဆိုသော ဒီလူဟာ သိရက်နဲ့ တော့ လိမ်မှာ မဟုတ်ပါ ...။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့် များ ရွှေမွှေးက ဒီလူ့ရုပ်ရည်ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ဖူး ... ကျွမ်းဖူးနေရတာလဲ ...။ ကျောင်းထဲမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တွေ့ဖူးနေတာမျိုးကိုမကပါ။ လှုပ်ပုံ ရှားပုံ ရယ်ပုံ တွေကအစ ... ဆံပင်သပ်တင်လိုက်ပုံအဆုံး တော်တော့ကို စွဲစွဲထင်ထင်မြင်ဖူးတာ ...။ ပြီးတော့ သူက စက်မှုကဆိုတော့ ကျောင်း ထဲမှာ ခဏ,ခဏ မြင်ဖူးနေမယ့်လူမျိုးလည်း မဟုတ် ...။

ဟင်း ... ဆရာဝန်ကြီးဟာ ရွှေမွှေးရဲ့ ရောဂါကို ဘာလို့ များ စမ်းသပ်လို့ မတွေ့ရတာလဲ ... ကိုကိုကကော ဘာလို့ အယုံအကြည်မရှိသလို လုပ်ရတာလဲ ...။ တကယ်တမ်းကတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ကို ရွှေမွှေးရဲ့ စိတ်ရောဂါကို ကောင်းကောင်း ကြီး သက်သေထူပြနိုင်ပြီပဲ ...။ အရင် ဟာတွေက ဒီလောက်မဆိုးပါ ... ဒီတစ်ယောက်ကတော့ လုံးလုံးလျားလျားကို Dejavu (ဒီဂျာဗူး)မှ လုံးဝ Dejavu (ဒီဂျာဗူး)ရဲ့ သဘောတရား တွေပါပဲ ...။

"ရွှေမွှေး ..."

သစ်ပန်က ကြောင်ငင ... မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက် ဖြစ်နေသော ရွှေမွှေး
ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟင် ... အင် ... အင် ... ဘာ ... ဘာလဲ"

"ရွှေမွှေး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ... ကျွန်တော် လာတာ မကြိုက်လို့
လား ..."

"ဟာ ... မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်က ကျွန်မကို တမင်သက်
သက် လာနှောင့်ယှက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ရပါတယ် .. ရတယ် ... ကိ
စ္စမရှိဘူး ... ကျွန်မအကြောင်းနဲ့ ကျွန်မပါ ... ကျွန်မ တခြားတစ်ခုဆီ စိ
တ်ရောက်သွားလို့ ပါ ... ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ..."

ရွှေမွှေးမှာ ... သစ်ပန်ကို အပြတ်ဖြတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးဟု
ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။ ကိုယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးချင်ပါသ
ည် ဟု ချဉ်းကပ်လာသော ... ယောက်ျားသူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ရ
င်းနှီးခွင့် ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုလူ့ဘက်က ဘာထင်ထင် ...
သူ့ဘာသာ ဘာကိုပဲရည်ရွယ် ရည်ရွယ် အရေးမကြီးပါ ...။ တစ်ခုခုဆိုရ
င်တောင် ကိုယ်ပါမှ ဖြစ်တာပဲ ... ဘာဖြစ်သေးလဲ ...။

အဓိက အရေးကြီးတာက ရွှေမွှေးရဲ့ ဘာမှန်းမသိသေးသော
(ရောဂါကြီးကြီးမားမားတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေနိုင်သော) စိတ်အခြေအနေ
အတွက် သက်သေပြစရာ အထောက်အထားတစ်ခု ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်မ
သွားဖို့ ဘဲ အရေးကြီးသည်။

ကိုကိုကို ပြန်ပြောပြကာ ဆရာဝန်ကြီးထံ ပြန်တင်ပြရင် ပြရမယ့်ကိ
စ္စလေ ...။ ဒီလူသူစိမ်းကြီးကို ရွှေမွှေးက ဒီလောက်ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူး

နေတဲ့ ဥစ္စာ ...။

"ရွှေမွှေးက ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ လဲ ..."

"ဟို ... ကိုကို ... ကိုကို ... ကျွန်မအစ်ကိုကို ရုတ်တရက် သတ်ရသွားလို့ ပါ ..."

"ဪ ... ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေရင်းတောင် အစ်ကိုဆီ စိတ်ရောက်တယ်ဆိုတော့ ရွှေမွှေးတို့ မောင်နှမက သိပ်ချစ်ကြပုံရတယ်နော် ... ကိုရွှေမင်းတော့ ဒီလိုညီမမျိုးရှိတာ ကံကောင်းတာပဲ ..."

ရွှေမွှေးက ... သစ်ပန်ရဲ့ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရ လေသံနှင့် "ရှင်က ကိုကိုသူငယ်ချင်းလား" ဟု မေးလိုက်မိပါသည် ။ သို့သော်. ..

"မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုရွှေမင်းနဲ့ လည်း အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ပါတယ် ... ကိုရွှေမင်းကို ကျွန်တော်က သိပ်လေးစားတာလေ ... ကြော်ငြာဒါရိုက်တာတွေထဲမှာ သူ့ကို ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးပဲ ... သူ့အိုင်ဒီယာလေးတွေက သိပ်ပြီးဆန်းသစ်တယ် ... တင်ပြပုံ presentation လည်းကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်က တကယ်အားကျတယ်ဗျာ မော်ဒယ်လ်တွေဆိုလည်း သူတင်ရင်တက်တာပဲ ... တကယ်တော့ 'ရွှေဖြစ်တဲ့ လူ'ပေါ့ ... ရွှေမင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သူနဲ့ ကွက်တိပဲ"

သစ်ပန်က အားရပါးရနှင့် ပြောနေသမျှ ရွှေမွှေးမှာ တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းလိုက်ညိတ်နေရပါသည် ။ "ကိုကိုသူငယ်ချင်းမို့ မြင်ဖူးနေတာလား"ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲပြန်ပျောက်သွားပြီလေ ...။

စကားလက်ဆုံ ကျနေရတာ အတန်ငယ် ကြာလာသောအခါ ရွှေမွှေး

မှာ မတရားသဖြင့်ကို စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းလျလာပါပြီ။ ထိုသူကို အဆက်အဆံမပျက် ဆက်ဆွဲထားလိုသော အကြံရှိပေမယ့် ဒီနေ့အဖို့ တော့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်မှ ... နို့မို့ဆို ကြာရင်ဦးနှောက်ပေါက်ထွက်တော့မည်ထင်ရဲ့ ။

"ဟို ... ကျွန်မ ... အတန်းသွားတက်တော့မယ် ..."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ကို ခုလိုခင်မင်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ရွှေမွှေး ... ကျွန်တော် ရွှေမွှေးဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား"

ရွှေမွှေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် ပင် ...

"ဆက်ချင်လည်း ဆက်လေ ... ဖုန်းနံပါတ်သိလို့ လား"

"ကိုရွှေမင်းရဲ့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို မသိဘဲနေပါ့မလား ရွှေမွှေးရဲ့ ... သူက နာမည်ကြီးပဲ"

ရွှေမွှေးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး စာကြည့်တိုက်လှေကားတွေမှ ဆင်းလာသောအခါ ... သစ်ပန်က နေရာမှာ တင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကျန်ရစ်လေသည် ။ တော်ပါသေးရဲ့ ... တခြား ‘ငအီ’တွေလို ဘေးကနေ တကပ်ကပ်ကြီး အတန်းဝအထိ လိုက်ပါမလာပေလို့ ...။ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ စန္ဒာလည်း မရှိတာမို့ နှစ်ယောက်တွဲပုံစံကြီးမျိုး ဖြစ်ကာ အတော်မုန်းစရာ ကောင်းပေမည်။

ဒီလူ့ကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး ... လူမှုရေးသိတတ်ပုံတော့ အရသာ ... မိန်းကလေးဖြစ်သူက (ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်) စကားလက်ဆုံကျခွင့် ... ချက်ချင်းကြီးကို ဖုန်းဆက်ခွင့်တွေ ပေးခဲ့သော်ငြား အတင်းကာရောကြီး အခွင့်အရေး ယူတတ်ပုံမျိုးမရှိ ...။ စကားပြောရာမှာ လည်း တခြားလူတွေလို မထိခလုတ် ထိခလုတ် ...

နားရှက်စရာ ပေါက်တတ်ကရတွေကို လာပြောနေတာမျိုး မဟုတ် ...။
အကြောင်းအရာ ရွေးတတ်သည် ။ ကိုကိုအကြောင်းတွေကိုပဲ
ဦးတည်ပြီး အားရပါးရ ပြောနေလိုက်တာများ ... ကိုကိုသာ အစ်ကိုမဟု
တ်ဘဲ အစ်မသာဆိုရင် ... ရွှေမွှေးနဲ့ တကယ်ရင်းနှီးတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား
... အစ်မကိုကြိုက်လို့ များ ရွှေးမွှေးကိုကပ်ချင်တာများ လား ... ဟု
တောင် အထင်မှားနိုင်လောက်ဖွယ်ရာပင် ...။

ရွှေမွှေးအတန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လို့ ငါးမိနစ်မပြည့်ခင် စန္ဒာတစ်
ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်ချလာသည် ။

"မိန်းမ ... အတော်ရက်စက်တယ် ... မတတ်ဘူးဆိုလည်း ကြိုပြော
တာ မဟုတ်ဘူး ... ညနေပရယ်တီကယ်အချိန်ကျမှ လာမှာ ပေါ့ ... ခု
တော့ ..."

"အောင်မာ ... အပြစ်ကြိုမတင်နဲ့ မိန်းမ ... ကားပျက်လို့ ... ငါ့မှာ န
င့်အတွက်ပူလိုက်ရတာ ... ခုတက္ကစီနဲ့ ပြေးလာရတာ ... အဲဒါနင့်ကို စိတ်
မချလို့ ငါနှစ်ရာထွက်သွားတာ ... ပြန်ပေး ..."

"မပေးနိုင်ပါဘူး ... နင်စိတ်မချတဲ့ အတိုင်းပဲ ငါ့မှာ ဘာတွေဒုက္ခ
ရောက်ပြီးပြီလဲ ... သိရဲ့ လား ..."

"ဘာလဲ ... ကျော်အောင်လား ... နန္ဒဦးလား ... မြင့်နိုင်လား ..."

"တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး ... လူသစ် ..."

"ဟယ် ... ပွတာပေါ့ ... ဟီဟီ ... ဘယ်လိုလေးလဲ အသန့်စားလေး
လား ..."

"ကျွတ် ... ဘာလို့ ပွရမှာ လဲ ... သူ့ကြောင့် ပဲ ငါ့မှာ ဆရာဝန်နဲ့
ပြန်ပြရတော့မယ်"

စန္ဒာ ငြိမ်ကျသွားသည် ။ ရွှေမွှေး ပြောပြတတ်သော ရွှေမွှေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို တလေးတစားသနား ကရုဏာနဲ့ နားထောင်တတ်ပြီး လက်သင့်ခံ ယုံကြည်တတ်သူမှာ ဒီကမ္ဘာပေါ်၌ စန္ဒာတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည် ။ ရှိဆို ... သူယုံကြည်လောက်စရာ ကမောက်ကမအဖြစ်မျိုး တွေက သူ့ရှေ့မှာ တင် ကျောင်းမှာ ဖြစ်ပွားနေခဲ့တာကိုး။ ရွှေမွှေးက စန္ဒာ့ကို ... သစ်ပန်ရဲ့ အကြောင်းများ အစမှ အဆုံး ပြောပြလိုက်သည် ။

"ဟာဟ ... အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ ... ငါတော့အပိုင်ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီတွေ ထင်နေတော့မှာ ပဲ ..."

"ဟင့်အင်း ... သူ့ကြည့်ရတာ အဲလိုစိတ်မျိုး မရှိဘူးနဲ့ တူတယ် ... တွေ့တွေ့ချင်း ငါပေါက်ကရတွေဖြစ်တာကိုလည်း အတင်းကြီးလုပ်ပြီး ထောက်ကွက်မလုပ်ဘူးဟ ... စိတ်ဓာတ်ကောင်းပုံရပါတယ် ... မဆိုးဘူး"

"အောင်မာ ... တစ်ချီတည်းနဲ့ ကို အမှတ်ပြည့်ပါလား၊ ရွှေမွှေး ... ရွှေမွှေး ..."

"နင်နော် ..."

"ငါမတွေ့လိုက်ရတာ နာတယ်ဟာ ... တွေ့ချင်လိုက်တာ ... နာမည်ကလည်း ဆန်းတပြားပြားနဲ့ ‘သစ်ပန်’ရယ်လို့ ပဲ ... ငါကတော့ သစ်ပင်လို့ ပဲ မှတ်ထားမှာ ပဲ ဒါပဲ ..."

"နင်တွေ့ရမှာ ပါ ... ခဏ၊ခဏ လာမယ့်ပုံပါပဲ ..."

"သေချာတယ်ပေါ့"

"စွတ်နောက်မနေနဲ့ ... သူပြောသွားတာကိုပြောတာ ... နင့်ကားကလည်း အရေးထဲမှာ မှ လာပျက်နေရသေးတယ် ... နင်သာရှိရင်

ငါဘာကြောင့် တအားမြင်ဖူးနေရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ငါ
ချက်ချင်းသိမှာ ပဲထင်တယ်ဟာ ... ခုတော့ ငါ့မှာ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ ...
ကြောက်လည်း ကြောက်တယ် ... ဆရာဝန်ကိုလည်း ကြောက်လို့ သာ
သွားပြတာပါ ... ထွင်တာမဟုတ်ပါဘူး ... ဘယ်သူက အရူးတော့ ဖြစ်ချ
င်ပါ့မလဲ"

"နင်ကလည်း ... ဒီအချိန် ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောပါဘူး ... ကဲ ...
ကဲ ... တော်ပြီတော်ပြီ ... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ... ဒီအချိန် ဆရာလည်း ဝ
င်ချင်မှ ဝင်တော့မှာ ... ကန်တင်းသွားကြရအောင် ... လာ ... လာ"

စန္ဒာက စကားစအတင်းဖြတ်ကာ ရွှေမွှေးလက်ကိုဆွဲ၍ ထ,ထွက်
လာကြသည် ။ နှုတ်ဆိတ်နေသော ရွှေမွှေးကတော့ ... သစ်ပန်ရဲ့
မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိလေသည် ...။
